

MANON BORGGEN

IN HET DIEPE

Vaar
naar
Venetië

Roman

DEEL 2

Manon Borgen

Vaar naar Venetië

In het diepe-serie deel 2

Z&K

Uitgeverij Zomer en Keuning

Dag 7: Dag op zee

1.

Met een bonzende hoofdpijn word ik de volgende ochtend wakker. Ik hou mijn ogen dicht in de hoop weer in slaap te vallen. Na een aantal keer draaien en woelen, geef ik het op. Het is te licht in de hut en ik heb een droge mond. Als ik mijn ogen opendoe, duurt het even voor ik registreer waar ik ben. Dit is niet mijn hut. Hij is identiek ingericht, maar ziet er toch heel anders uit. Er liggen hier en daar wat vuile kleren en op het bureau ligt een aangebroken zak chips. Mijn stapel boeken op het nachtkastje ontbreekt. In plaats daarvan valt mijn oog op een brief met mijn naam erop. Ik ga rechtop zitten en pak de brief van het nachtkastje. Zorgvuldig vouw ik hem open. Nog voordat ik de brief heb kunnen lezen herken ik Oliver's handschrift al.

Hopelijk heb je goed geslapen. Je lag nog zo lekker, dus ik heb je laten liggen. Ik ben beneden in het café gaan ontbijten.

De gebeurtenissen van gisteravond kan ik me opeens maar al te goed herinneren. Eerst hoe ik Oliver vertelde dat ik niet met hem wilde dansen, waarna hij ervandoor ging. Daarna mijn ontmoeting met Laurens in de lobby. Laurens die Oliver op een of andere manier bleek te kennen... en tot slot trof Oliver mij aangeschoten aan op een dansvloer mét Laurens en zónder sleutelkaart. Als kers op de taart heb ik volgens mij nog steeds uitgelopen mascara op mijn wangen. Ik schaam me dood. Hopelijk kan Oliver dit voorval vergeten en accepteert hij mijn excuses.

Zonder er erg in te hebben bestudeer ik Oliver's hut. Op de bank ligt een hoofdkussen en een laken. Oliver heeft op de bank geslapen. Hij had mij ook op de bank kunnen leggen en zelf in bed kunnen gaan liggen. Hopelijk is hij niet zo vroeg wakker geworden omdat hij niet goed kon slapen. Ik zie de schelpen die hij in Zeebrugge gevonden heeft op de kast voor de tv

liggen. Ernaast liggen een aantal sleutelhangers en ansichtkaarten. Op het nachtkastje aan de andere kant van het bed staat een fotolijstje. Ik rol op mijn zij zodat ik de foto kan bekijken. Oliver staat erop, in pak met een jonge blonde vrouw. De vrouw komt me meteen bekend voor, maar ik weet niet waarvan. In mijn hoofd ga ik razendsnel alle opties langs. In eerste instantie denk ik dat Oliver samen met zijn zus op de foto staat, maar al snel herinner ik me dat Oliver geen broers en zussen heeft. Heel even voel ik mijn hart een slag overslaan als ik beseft dat deze vrouw Oliver's vriendin moet zijn. Hij heeft ook verteld dat hij zijn ouders niet kent. Deze vrouw kan nooit zijn oma zijn, dus er blijven niet veel opties over. Plotseling voelt het verkeerd om hier in zijn bed te liggen en zijn spullen te bekijken. Ik weet dat Oliver me zelf binnengehaald heeft en dat er niks gebeurd is, maar toch voel ik me opeens enorm slecht. Alsof we ongemerkt een grens over zijn gegaan waarvan ik tot een minuut geleden niet eens wist dat die er was.

Snel stap ik uit bed en trek mijn schoenen aan. Zonder verder nog iets aan te raken of te bekijken, verlaat ik de hut. Ik zou naar het café kunnen gaan. Ik zou hem op kunnen zoeken en vragen wie die vrouw is. Maar ik heb het gevoel dat ik deze ochtend al te veel van hem heb gezien. Oliver heeft ervoor gekozen om me niet te vertellen dat hij een vriendin heeft. Ik wil niet opdringerig zijn en ik wil hem niet van me afduwen. Bovendien gaat het me niks aan. Oliver en ik zijn hooguit vrienden. Het is ook stom van me dat ik maar gewoon aangenomen heb dat hij single is. Geen seconde is het in me opgekomen dat hij misschien een vriendin heeft. Wat maakt het eigenlijk ook uit? Als ik vanaf het begin geweten had dat hij een relatie had, had ik zijn gezelschap nog steeds gewaardeerd. Ik zou niks anders gedaan hebben. Niks anders, op gisteravond na.

Ik neem de lift naar beneden en meld me bij de receptie. De vrouw achter de balie vraagt mijn voor- en achternaam, mijn geboortedatum en mijn hutnummer. Daarna heeft ze in een mum van tijd een reservesleutelkaart voor me aangemaakt. Ik klem hem tussen mijn beide handen, alsof het mijn meest waardevolle bezit is. Wat op dit moment misschien ook wel zo is. Ik neem me voor vanaf nu steeds te controleren of ik alles wel bij me heb.

Als de deur van mijn hut met een klik opengaat, haal ik opgelucht adem. Zuchtend laat ik me op mijn bed vallen en vraag me af hoe ik Oliver nu ooit nog normaal onder ogen kan komen. Ik staar naar het plafond en beseft dat ik helemaal geen plannen heb voor vandaag. Het zou een fijn gevoel

moeten zijn. Geen to-dolijst die ik af moet werken. Geen vreemde stad die ik hoef te verkennen. Ik moet niks. Sterker nog, ik kán niks. Het is alleen geen fijn gevoel. Integendeel, ik word er een beetje claustrofobisch van. Ik kan niet stilzitten en ik wil ook niet stilzitten. Zelfs niet met deze hoofdpijn. Ik hijs me van het bed af en schuif de deur van het balkon helemaal open. De frisse lucht die meteen naar binnen komt waaien, doet me goed. Ik doe een stap naar buiten, spreid mijn armen en doe mijn ogen dicht. Ik let op mijn ademhaling en probeer alle gebeurtenissen van gisteravond te vergeten.

Na een lange douche, een stevig ontbijt en twee paracetamol voel ik me al een stuk beter. Ik schrijf een briefje naar Oliver waarin ik hem bedank voor zijn hulp gisteren en me verontschuldigd voor dingen die ik misschien wel en misschien niet gedaan heb. Mijn oog valt meteen op de lijst van Kirsten die nog op mijn bureau ligt. Ik weet niet precies wat de grens tussen aangeschoten en dronken is, maar ik ben niet van plan om nog een keer te drinken tijdens deze cruise. Met mijn pen streep ik ook nummer 5 van de lijst. Ik had nooit gedacht dat het ervan zou komen.

Cruise to-dolijst Lilian:

- Help een vreemde
- Maak een nieuwe vriendin
- Maak en post een Insta-waardige foto
- Ga nachtzwemmen
- Word dronken
- Zoen iemand
- Bezoek een stad zonder voorbereidingen
- Stuur een ansichtkaart naar huis
- Krijg een kleurtje
- Tut je op voor een speciale gelegenheid
- Leer iets nieuws
- Win iets
- Neem deel aan een excursie

Wanneer ik het briefje voor Oliver onder zijn deur door geschoven heb, loop ik terug naar mijn hut en trek voor het eerst deze vakantie mijn bikini aan. Het eerste zomerjurkje dat ik zie trek ik eroverheen. Vervolgens smeer

ik me goed in met zonnebrandcrème factor 30, pak mijn zonnebril, rieten zomerhoed, sleutelkaart en boek en vertrek richting het zwembad op dek 7.

Het is al één uur als ik mijn spullen op een ligbed bij het zwembad leg. De meeste gasten gaan niet op het heetste moment van de dag buiten liggen zonnen, dus er is plek zat. Ik voel de zon meteen al op mijn huid branden, maar door het constante briesje is het niet te heet. Iets verderop bij het zwembad staat een man lichtblauwe handdoeken aan de badgasten uit te delen. Ik loop erheen en glimlach naar hem als hij mij een handdoek overhandigt. Snel dip ik mijn tenen even in het water. Het water is koud, maar niet zo koud als ik verwacht had. Als het zo rustig blijft, dan ga ik straks misschien het water nog wel in.

Ik spreid mijn handdoek uit over het ligbed, ga er languit op liggen, open mijn boek bij mijn laatst gemaakte ezelsoor en begin met lezen. Ik ben zo in mijn verhaal verdiept dat ik helemaal niet meer doorheb wat er in mijn omgeving gebeurt. Zelfs op het moment dat ik mijn boek uit heb en het dicht naast me leg, zit ik nog met mijn gedachten in die andere wereld. Het heerlijke van lezen is dat je je eigen problemen even opzij kunt zetten. Stoppen met piekeren en kijken hoe de personages in het verhaal met hun problemen dealen. Als ik dan weer in mijn eigen wereld kom, kan ik altijd met een nuchtere blik naar mijn ‘problemen’ kijken. Vaak stellen ze dan opeens niks meer voor en vraag ik me af waar ik me al die tijd druk om gemaakt heb.

Op het moment dat ik me weer op mijn eigen omgeving focus, zie ik dat de sfeer heel anders is. De zon staat al een stuk lager en bijna alle ligbedden zijn bezet. Van de glijbaan komen continu kinderen naar beneden geroetsjt. Sommigen hebben nog oranje vleugeltjes om. Sommigen worden door mama of papa opgevangen en anderen zijn al ouder en gaan zelf. Het doet me goed om de lachende kreten te horen. Ze zijn nog zo onbevangen, zo zorgeloos.

Uit mijn ooghoeken zie ik een vrouw zwaaien. Als ik beter kijk, zie ik dat het Veronique is. Ze staat met haar jongste op de arm in het water. De ander spartelt er vrolijk omheen. Ik trek mijn zomerjurk uit en leg die samen met mijn zonnebril en hoed op het ligbed. Zodra ik binnen gehoorsafstand ben, begint ze met praten.

‘Oh Lilian! Wat toevallig dat ik jou hier tref!’

‘Hi, ja inderdaad.’

‘Hans is in de hut gebleven en Sven hier wil zo graag van de glijbaan.’ Ze wijst naar haar oudste kind en kijkt dan weer naar mij.

‘Hij is net zes en heeft zijn A-diploma. Ik laat hem wel alleen zwemmen, maar van de glijbaan in zijn eentje durft hij nog niet. Nu met Daan hier ...’ Ze gebaart naar het jongetje op haar arm. Nog voordat Veronique is uitgesproken, weet ik waar ze heen wil. Ik spring in het water en laat mezelf even aan de temperatuur wennen.

‘Wat ben je toch een schat, Lilian!’ Ik glimlach naar haar om te laten zien dat het geen probleem is. Daarna klim ik uit het bad en roep Sven. Als ik naar de glijbaan wijs, staat hij binnen een paar seconden naast me. De rest van de middag spendeer ik in het zwembad met Veronique, Sven en Daan.

Om vijf uur komt Hans de kinderen halen. ‘Als ze niet een paar uur slapen voor het eten, dan zijn ze straks echt niet te genieten.’

Ik knik en zeg de kinderen gedag. Tot mijn verbazing gaat Veronique niet mee, maar blijft ze bij het zwembad hangen.

‘Wat vind je van het idee om in een jacuzzi te stappen?’

‘Nu?’

‘Ja, Hans kan best even op de kinderen letten. Ik heb ook wel wat rust verdiend, vind je niet?’

Ik knik en loop achter haar aan naar de jacuzzi’s.

De eerste paar zijn allemaal vol, maar in de laatste jacuzzi zitten maar twee andere vrouwen. Ik laat me in het hete water glijden en probeer me te ontspannen. Het water is zo heet dat mijn huid over mijn hele lichaam begint te tintelen. Ik klem mijn kaken op elkaar en hoop dat het water beter aanvoelt als ik er zo aan gewend ben.

Veronique begint een gesprek over koetjes en kalfjes. Over wat ik tot nu toe gedaan heb op het schip en over het weer. Daarna vertelt ze over hun ervaringen op het schip. De toon van het gesprek verandert op het moment dat de twee andere vrouwen de jacuzzi verlaten. Veronique stelt de ene na de andere vraag. Ze wil weten waar mijn ouders zijn, hoe Oliver en ik elkaar kennen en waarom ik überhaupt hier op een schip ben. Ik verwijt haar niks. Ik kan wel begrijpen dat iemand zich afvraagt waarom ik alleen op cruise zou gaan. Zonder te veel in details te treden vertel ik haar over Vince en dat mijn ouders dachten dat deze cruise goed voor me zou zijn. Daarna vertel ik dat ik Oliver nog niet kende, maar dat we nu wel vrienden

zijn. Dat ik niet weet waarom hij hier alleen is, maar dat ik daar wel heel nieuwsgierig naar ben.

Veronique en ik blijven zo lang in de jacuzzi zitten dat onze vingers helemaal gerimpeld zijn als we besluiten er eindelijk uit te gaan.

‘Zie ik je zo bij het eten?’

Ik knik en zeg haar gedag. Met mijn spullen onder mijn arm loop ik naar mijn hut terug en stap de badkamer in voor een warme douche.

Om vijf voor acht zit ik aan tafel. Het is nog rustig in het restaurant. Akash komt meteen mijn glas vullen en geeft me wat voorgesneden stokbrood met roomboter. Vanmiddag had ik me voorgenomen om gewoon normaal te doen tegen Oliver. Er is niks gebeurd en we zijn gewoon vrienden. Nu ik hier zo zit, merk ik dat ik toch nerveus ben. De laatste keer dat ik hem gesproken heb was ik aangeschoten en aan het huilen, in zijn hut. Misschien had ik hem vandaag moeten opzoeken, misschien verwachtte hij wel dat ik vanochtend naar het café zou komen. Alle mogelijke scenario's schieten door mijn hoofd.

Ik schrik op uit mijn gedachten als ik mijn naam hoor. Ik draai me met een ruk om en zie Sven een paar meter van me vandaan staan. Hij heeft een grote glimlach op zijn gezicht en geeft me gelijk een dikke knuffel.

‘Ik heb je gemist!’ zegt hij.

Ik glimlach en aai hem over zijn bol. ‘Dat is lief, Sven. Ik heb jou ook gemist.’

Hij klimt op de stoel naast mij en Veronique gaat aan de andere kant van hem zitten.

‘Daan was niet wakker te krijgen, Hans heeft roomservice gebeld en eet in de hut met hem. Sven hier wou het eten in het restaurant met zijn nieuwe beste vriendin per se niet missen.’

Ik moet lachen en voel me vereerd dat ik Svens nieuwe beste vriendin ben. Als Oliver niet meer met mij bevriend wil zijn, dan kan ik de dagen hier tenminste met een zesjarige doorbrengen.

Ik ben Sven net aan het helpen met het vouwen van zijn servet als de stoel naast me naar achteren wordt geschoven. Mijn adem stekt in mijn keel en ik weet mezelf plotseling geen houding meer te geven. Als ik het servet van Sven niet meer in een mooie zwaan gevouwen krijg, kijkt het jongetje me teleurgesteld aan.

‘Je zei dat je het kon!’ roept hij.

‘Sorry Sven, ik dacht dat ik het kon, maar het lukt niet.’

‘O. Het geeft niet, hoor.’ Hij schuift zijn servet van zich af, maar blijft er beteuterd naar kijken.

‘Hier, Sven.’

Oliver hangt over me heen en geeft Sven zijn eigen servet in de vorm van een zwaan.

Ik zie hoe de ogen van Sven oplichten als hij de zwaan heel voorzichtig aanpakt. ‘Bedankt, Olivie,’ stamelt hij.

Oliver knikt naar hem en focust zijn aandacht dan op mij. Heel even zegt hij niks. Dan lijkt hij zich te realiseren dat hij nog steeds over me heen hangt en gaat snel rechtop zitten. Ik open net mijn mond om mijn excuses aan te bieden, maar sluit hem weer als Oliver eerst begint te praten.

‘Lilian, ik zat vanmiddag op onze plek in het café. Ik speelde weer dat spelletje van jou. Er was een man en die ...’

Oliver praat nog een tijd door, maar ik luister nog maar half. Het is niet dat ik niet wil luisteren, het is gewoon dat ik me dit gesprek anders voorgesteld had. Er zijn nog zoveel onuitgesproken dingen. Eerst het voorval met dat dansen, daarna zijn afwezigheid, het gedoe met Laurens en vervolgens hoe de avond geëindigd was. Het is duidelijk dat Oliver het er liever niet over heeft, maar ik weet niet of ik kan doen alsof er niks gebeurd is.

Ik geef mijn toetje, vanille-ijs met slagroom, aan Sven. Hij doet alsof het het mooiste cadeau is dat iemand hem ooit gegeven heeft. Dan sta ik op en verkondig dat ik moe ben en alvast naar mijn hut ga om te slapen.

Heel langzaam loop ik het restaurant uit richting de liften. Even denk ik dat Oliver misschien achter me aan komt, dat hij privé wel wil praten, maar als ik me omdraai is hij nergens te bekennen. Ik rol met mijn ogen. Dan toch niet, joh.

Dag 8: Dag op zee

2.

Uit gewoonte grijp ik meteen naar mijn telefoon als ik wakker word. Nog steeds geen bereik. Ik heb al ruim 36 uur geen contact meer met thuis gehad en ik vind het vreselijk om niet te weten wat er allemaal gebeurt. Normaal zit mijn telefoon ongeveer aan mijn hand geplakt, als een soort extensie van mijn lichaam. Bij mijn studie Event Management gaat bijna alles online. Al mijn contacten en locaties zoek ik via LinkedIn of via via. Of als ik iets niet weet, heb ik binnen een seconde het antwoord op Google gevonden. Het enige wat ik nu op mijn telefoon kan doen is candy crush en foto's maken. Nog nooit heb ik mijn telefoon zo weinig hoeven op te laden.

Ik lig al een tijd wakker in bed en probeer een reden te verzinnen om op te staan, als er op mijn deur geklopt wordt. Snel controleer ik of mijn pyjama alles bedekt en doe dan de deur op een kier open. Ik gluur om de hoek en zie de groene glunderende ogen van Oliver me recht aankijken.

‘Morning, schoonheid.’

Ik kan het niet helpen, maar ik merk meteen dat er een grote glimlach op mijn gezicht tevoorschijn komt. Oliver staat voor de deur alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Hij staat er zo zelfverzekerd bij dat ik bijna begin te twijfelen of ik onze afspraak vandaag vergeten ben. Nee. Zeg ik tegen mezelf. Ik vergeet nooit een afspraak. Oliver is hier zomaar.

‘Goeiemorgen,’ zeg ik.

‘Ik hoef niet te vragen wat jij gisteren gedaan hebt. Je bent zo bruin geworden.’

Ik knik. Nog steeds een beetje sceptisch over wat hij hier zo vroeg doet.

‘Lilian, je moet je aankleden. We gaan wat leuks doen.’

‘Wat leuks? Nu?’

‘Ja, nu. Ik heb nog steeds mijn prijs te claimen voor het winnen van verstoppertje. Ik mag kiezen wat we gaan doen en nee, we gaan niet dansen. Les geleerd.’

Ik moet lachen en het voelt alsof er een enorme last van mijn schouders valt, een last waarvan ik niet eens wist dat ik die meedroeg. Oliver heeft zojuist de avond erkend. Hij gaat er goed mee om. Hij wil nog wat leuks met me doen en het is niet *awkward*. Wat wil ik nog meer?

‘Geef me een halfuur,’ zeg ik.

Hij salueert en marcheert achteruit naar zijn hut terug. Ik ben blij te zien dat hij zichzelf weer is. De luchtige, zelfverzekerde jongen met de flauwe en soms misplaatste grappen.

De rest van de dag is alsof er nooit iets vervelends is voorgevallen tussen ons. Langzaam begin ik hem beter te leren kennen. Diepe gesprekken voert hij niet, maar hij is wel erg vergevingsgezind. Het liefst lacht hij alles weg en maakt hij flauwe grappen of misplaatste opmerkingen. Ik kwam hier zeker niet voor diepe gesprekken, dus als hij me de resterende dagen van mijn vakantie aan het lachen kan maken, dan is dat meer dan waar ik op kan hopen.

Oliver heeft al zijn kleingeld opgemaakt aan de airhockey in de arcade. Hij kon het niet uitstaan dat ik steeds won. Bij zijn laatste euromunt heb ik hem maar laten winnen, maar dat weet hij natuurlijk niet. Daarna zijn we gaan bowlen en nu drinken we een koffie in ons café. Ik zit onderuitgezakt in de stoel en kijk naar de golven buiten. Het is een van de eerste keren dat ik me echt op mijn gemak voel op het schip en me helemaal kan ontspannen. Ik kan hier wel uren blijven zitten. Oliver denkt daar duidelijk anders over, want nog geen vijf minuten later staat hij op.

‘Bedankt voor de gezelligheid.’

‘Ga je weg?’

‘Sorry, ik moet zo ergens anders zijn.’

‘O, oké.’

‘Vanavond zie ik je toch weer?’

‘Ja. Tot dan.’

Ik zwaai hem gedag en kijk hem na als hij het café uit loopt. Nog voordat ik me kan afvragen wat hij in vredesnaam steeds plotseling alleen gaat doen, is de stoel naast me alweer bezet. Eerst denk ik dat Oliver alweer terug is, dat hij zich bedacht heeft. Maar in plaats van speelse groene ogen kijken kijk ik nu in donkere strenge bruine ogen.

Laurens.

Hij heeft een poloshirt aan en zijn donkere haar is met gel strak naar achteren gekamd. Ik geef hem een bescheiden glimlach, zodat hij weet dat ik hem gezien heb. Dan staar ik weer naar buiten, naar de golven.

‘Vraag je je niet af wat hij steeds gaat doen?’ vraagt Laurens.

Dat trekt mijn aandacht. Ik draai me naar hem om en kijk hem aan.

‘Jawel. Ik heb geen idee wat er zo belangrijk is dat hij steeds abrupt weggaat,’ zeg ik eerlijk.

Laurens knikt en ik zie hem nadenken over zijn antwoord.

‘Heb je echt geen idee?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Heb je het al eens gevraagd?’

‘Nee, telkens als ik het wil vragen is hij er al vandoor of komt het niet uit. Hij is zo’n gesloten boek. Hij houdt er niet van om over zichzelf te praten.’

‘Dat klopt.’

‘Hoe ken jij Oliver?’

‘Heeft hij je dat ook niet verteld?’

Ik schud mijn hoofd en zie iets veranderen aan de gezichtsuitdrukking van Laurens. Zijn strenge blik lijkt plaats te maken voor sympathie.

‘Ik denk niet dat het aan mij is om je dat dan te vertellen, mop. Laten we het erop houden dat we een geschiedenis hebben.’

‘Een geschiedenis, huh?’

Laurens wiebelt even met zijn wenkbrauwen voordat hij weer serieus wordt. Hij legt zijn hand op mijn knie en kijkt me doordringend aan. Ik voel de haren op mijn arm overeind staan.

‘Lilian, ik zie hoe je naar hem kijkt. Dat kun je wel vergeten, je moet het uit je hoofd zetten.’

‘Wat? Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

‘Niet liegen. Je weet heel goed waar ik het over heb. Je vindt hem leuk en ik waarschuw je nu. Doe ermee wat je wilt, maar hij is geen match voor je.’

Direct daarna staat hij op en verdwijnt net zo snel weer als hij kwam. Ik blijf beduusd achter en probeer te verwerken wat er zojuist gebeurd is. Ten eerste, ik vind Oliver niet leuk. Ik ben gewoon beledigd dat hij dat denkt. Ik val niet op jongens als Oliver. Ten tweede, wat bedoelt hij met ‘geen match’? En wat is hun ‘geschiedenis’? In plaats van antwoorden heeft Laurens me alleen maar meer vragen gegeven. Het ontspannen gevoel dat ik net nog had, is helemaal weg. Ik giet mijn inmiddels lauwe koffie in een

to-go beker en ga ermee naar mijn hut. Even in het zonnetje op mijn balkon zitten doet me vast goed.

Een paar uur later ben ik omgekleed voor het diner. Na een snelle check of ik alles bij me heb, ga ik naar het restaurant. Ik ben blij te zien dat ik vandaag niet de eerste ben. Veronique, Hans, Sven en Daan begroeten me enthousiast als ik aan tafel ga zitten. Niet veel later schuift ook Oliver aan.

Het diner verloopt soepel. Er zijn geen awkward stiltes en de sfeer is gezellig. Veronique vertelt dat ze vandaag met de kinderen bij het speelpleintje heeft gezeten en dat ze daarna zijn gaan minigolven. Oliver vertelt over onze dag. Svens hele gezicht begint te stralen bij het horen van het woord ‘gamehall’. Pas als Hans hem heeft beloofd om er binnenkort met hem heen te gaan, kan Oliver verder met zijn verhaal. Even denk ik dat hij misschien ook gaat vertellen wat hij gedaan heeft nadat hij uit het café is vertrokken, maar dat hele gedeelte laat hij achterwege. Even overweeg ik om nog te vertellen dat ik vandaag ook met een andere jongen heb afgesproken, Laurens. Gewoon om te zien hoe Oliver erop reageert. Maar dan besluit ik het niet te doen. Mijn gesprek met Laurens stelde niks voor en ik wil nu geen onrust zaaien. Het is juist zo gezellig.

Pas om tien uur zijn we klaar met eten. Ik stel voor nog een keer naar het theater te gaan, maar Oliver schudt zijn hoofd.

‘Nee, de laatste show van vandaag is een halfuur geleden begonnen. Morgen meren we vroeg aan, dus veel mensen gaan vroeg uit bed.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Dan niet.’ Oliver moet de teleurstelling op mijn gezicht zien.

‘Ik weet wel iets anders,’ zegt hij.

We lopen richting de liften en stappen op de vierde verdieping weer uit. Hij neemt me mee naar een hal waar ik nog niet eerder geweest ben.

‘Wat is dit voor een ruimte?’

‘Een soort fotogalerij. Hier hangen allemaal foto’s die tijdens deze cruise gemaakt zijn.’

Ik kijk om me heen en zie honderden, waarschijnlijk zelfs duizenden verschillende gezichten. Gasten die net aan boord gaan en poseren bij een groot roer, maar ook gasten die poseren in het theater of in de lobby. We lopen verder en komen aan bij een muur die helemaal volhangt met foto’s

die in het restaurant gemaakt zijn. Aan de kleding van de mensen zie ik dat het de avond van het gala is.

Oliver loopt ondertussen verder zonder een blik te werpen op de foto's aan de muur. Een paar meter verderop, bij een andere muur, blijft hij staan. Als ik naast hem ga staan, wijst hij naar een aantal foto's linksboven. Ik herken mezelf meteen. Mijn grijze ogen zijn groot en lichter dan normaal door de flits. Eerlijk gezegd lijkt ik een beetje op een bang hert in de spotlight. Oliver daarentegen staat er erg leuk op, charmant zelfs. Mijn oog valt op zijn arm om mijn middel en ik laat mijn blik er net iets te lang op rusten.

'Wat vind je ervan?' vraagt hij. Ik schrik op en voel mijn wangen rood aanlopen.

'Best leuk ja.' Oliver grinnikt en haalt ze van de muur.

'Wat ga je ermee doen?'

'Afrekenen natuurlijk.'

'Afrekenen? Moet je voor deze foto's betalen?'

'Duh, Lilian, wat dacht jij dan? Dat ze die gratis uitdelen?'

Eigenlijk dacht ik dat wel, maar dat zeg ik maar niet. Als ik er bij de kassa achter kom hoe duur ze zijn, breekt mijn klomp bijna. 40 euro voor een paar foto's? Zijn ze nou helemaal gek geworden? Ik wil Oliver zeggen dat ze dat niet waard zijn, maar hij heeft al betaald.

'Ik weet wat je denkt. Het is duur, maar Lil, dit zijn onze eerste en enige foto's samen!'

'Je had er dan toch ook gewoon één kunnen kopen? Waarom meteen het hele pakket?'

'Vind je zwart-witfoto's niet mooi?'

Oliver steekt zijn tong naar me uit en geeft alle foto's vervolgens aan mij. Ik neem ze aan, wetende dat hij geen nee accepteert en besluit direct om vanavond een deel van de foto's onder zijn deur door terug te schuiven.

We lopen nog even door de galerij en bekijken de andere foto's. Sommige gasten ben ik weleens tegengekomen, andere gezichten heb ik nog nooit voorbij zien komen. Als we alles gezien hebben, gaan we zonder te overleggen terug naar de liften en naar de negende verdieping. Bij mijn deur blijft Oliver staan.

'Morgenochtend kan ik niet meteen van boord. We zijn maar één dag in Porto. Ben je daar ooit geweest?'

‘Nee.’

‘Dan moet je niet op mij wachten. Er is daar zo veel te doen. Misschien kom ik je later in de stad tegen en anders daarna wel weer, op het schip.’

‘Oké. Is goed.’

‘Welterusten, Lilian.’

‘Trusten, Oliver.’

Voordat ik in bed stap, loop ik eerst naar het bureau en bekijk Kirstens lijst. Vandaag heb ik van Oliver gewonnen met airhockey en morgen kan ik een ansichtkaart naar huis sturen. Als ik in dit tempo doorga, dan heb ik de lijst zo goed als af als we weer naar huis gaan.

Cruise to-dolijst Lilian:

- Help een vreemde
- Maak een nieuwe vriendin
- Maak en post een Insta-waardige foto
- Ga nachtzwemmen
- Word dronken
- Zoen iemand
- Bezoek een stad zonder voorbereidingen
- Stuur een ansichtkaart naar huis
- Krijg een kleurtje
- Tut je op voor een speciale gelegenheid
- Leer iets nieuws
- Win iets
- Neem deel aan een excursie